

DE ROPARUN 2018

1x per jaar op zaterdag gaat de wekker op een onmogelijk tijdstip. Het is dan nog donker buiten ondanks dat we in het seizoen zitten waarin het vroeg licht wordt. Deze zaterdag is die ene zaterdag. Om 4 uur in de ochtend hoor ik Slam FM uit mijn wekker de laatste hits van een vage dj eruit gooien. In eerste instantie krijg ik mijn ogen amper open en kraakt en piept het hele lichaam, ben immers al 41 ondertussen. Op automatische piloot ga ik richting de douche, met 1 oog open hang ik het douchegordijn recht, draai ik de kraan open en wacht ik 1 minuut totdat het water warm is. Eenmaal onder de douche, kop vol shampoo, gaat het hard. Het besef dat de wekker ging voor dat ene gave weekend per jaar, met een ploeg mensen waarvan het grootste deel nooit bij mij op de koffie komt maar die wel diep in mijn hart zitten.

HET IS ROPARUN WEEKEND!!

Tijdens het tandenpoetsen kan ik amper stil staan, de adrenaline giert ineens door mijn lichaam, ik kan in principe mijn tandenborstel stil houden, mijn lichaam doet de rest. Alles staat beneden al klaar, kleding, schoenen, toiletta's, telefoon en opladers, broodjes en koffie. Ik ben wakkerder en fitter dan op een dag dat ik lekker uitslaap. Afgelopen weken was dat gevoel wel even anders. Ik was vaak moe, na het eten op de bank een uurtje gummynekken, het hardlopen ging me niet van een leien dakje en een te kort aan slaap hielp ook niet natuurlijk. Maar vandaag is alles anders, ik ben blij, voel me fit, heb er mega zin in en die wekker die zojuist stond te schreeuwen klinkt nu als toffe muziek.

Het is ondertussen 4.30 uur, de Senseo (ja ik weet het, het is geen echte koffie) doet z'n ding en ik prop een paar witte bolletjes met chocopasta in m'n mond. Heb voor onderweg straks nog wat croissantjes klaar liggen en ook van die broodjes met amandelspijs zitten in mijn tas. De deurbel gaat en de eerste "collega" meldt zich. Carl, de masseur, is de eerste die aankomt bij mijn huis en niet veel later komen Brian, onze camperchauffeur, en Marieke zich melden bij mijn voordeur. We zijn compleet, gooien alle spullen in de auto's en we racen, via de straat waar William woont, die rijdt natuurlijk ook mee vanuit Vlaardingen, naar de Heijplaat, ons vaste vertrek punt bij de KRVE. Zoals elk jaar gaat het daar ook op de automatische piloot, of je er nou al 5 jaar bij bent of dit jaar voor het eerst, door de juiste planning en voorbereiding weet iedereen zijn of haar taak en loopt alles zo soepel als maar kan. De koffie automaat van de KRVE draait overuren, campers worden ingeruimd, onze gesponsorde kleding pakketten worden uitgedeeld, de sponsorstickers worden op de bus geplakt en niet te vergeten, iedereen gaat nog even langs het toilet. Het is 6.00 uur, perfect op schema, en we vertrekken richting Hamburg. Na 2 edities Parijs gaan we dit jaar de Hamburg route weer doen, in mijn ogen een leukere route omdat er een groter deel van de route in Nederland gelopen wordt dan op de route vanuit Parijs.

In Nederland leeft, in veel plaatsen waar de Ropa stoet doorheen komt, de Roparun onwijs, er wordt mega aandacht aan besteedt en dat maakt het voor de runners en fietsers natuurlijk een onvergetelijke ervaring. Ik ga het komend weekend alles weer proberen te delen met jullie, maar je moet het in het echt meemaken om het echt te ervaren. Ik heb de Hamburg route al eerder gerend en heb nu al kippenvel als denk aan die editie en ik weet dus wat ons te wachten staat. Nog een uurtje of 5 rijden nu. Ik ga proberen wat slaap te pakken (pakken wat je pakken kan).

Goedemorgen allemaal!

PING!! Ik wordt wakker van het geluid van een smsje. Welkom in Duitsland lees ik in het scherm. Ik was in de camper op de bovenverdieping gaan liggen om

nog wat slaap te pakken, wonderbaarlijk genoeg lukt dit redelijk. Al met al is het best een takke eind rijden, mede door de files die we tegen komen en de N-wegen die we daarom pakken. Een plas en koffie pauze zorgen ervoor dat we totaal toch wel een kleine 7 uur onderweg zijn. Onderweg naar het eerste wisselpunt bedoel ik dan, de officiële startlocatie is nog een klein stukje verder. Het hele team stopt op een klein grasveldje langs een N-weg ergens tussen de boerenlanden en vanaf daar gaat dan Team A naar de start. We zijn krap in de tijd en moeten dus enigszins opschieten met omkleden. Voor het eerst in onze sponsorkleding, prachtig setje, ben alleen niet gewend om in een korte tight te lopen, dat zal even wennen zijn voor het eerste stuk. Water, sportdrink, koeken, broodjes en repen, en wat extra kleding pakken, de groepsfoto's snel maken en hop naar de start! Dit jaar ben ik weer van Team A, dus ik mag samen met 7 anderen de kop af trappen voor de 2018 editie. Onze starttijd is om 16.24 uur. We zitten behoorlijk aan het eind van de stoet vanuit Hamburg, er starten totaal zo'n 80 teams en na ons zijn er nog maar 10 aan de beurt. Mocht je ons team nou willen volgen ga dan naar www.roparunlive.nl Daar kies je dan in het menu team 23 en je ziet live waar wij uithangen en de prognose van onze aankomsttijd in Rotterdam. Het is nog maar een paar uurtjes nu totdat we echt echt onderweg zijn. Ik kan niet wachten jongens !!

Wilt u pasta bolognese of pasta met witte kaassaus en broccoli meneer? Ik heb niet zoveel trek en heb al van alles door elkaar zitten eten onderweg dus bolognese (met alle kruiden van dien) lijkt mij de verkeerde keus. Doet u mij maar een portie van die witte saus mevrouw, en een beetje salade erbij lust ik ook wel. De welbekende pasta party is in volle gang. Nou ja, volle gang, volle gang... omdat we aan het einde van de stoet zitten op de Hamburg route is het bij de start niet zo'n drukte als we gewend zijn in Parijs. Des al niet te min is het in Hamburg toch ook een feestje. Carnavals krakers wisselen zich af met 90's hits om vervolgens weer door te gaan met Ali B achtige Nederlandse rap plaatjes. Elk team, of meerdere teams tegelijk, wordt(en) gestart met een gave plaat waar iedereen flink op los gaat, de organisatie bij de start is zoals altijd top geregeld. Wij

starten samen met 1 ander team en beginnen met een run-bike-run van 11 kilometer. Het andere team doet dat niet en we zijn ze dan ook best rap kwijt. Het blijft in het industrie gebied van Hamburg erg rustig, her en der wat fietsers of wandelaars maar verder zie je niks anders dan gebouwen zoals je ze kent als zeg maar De Maassilo in Rotterdam. En dan is de Maassilo een kleintje vergeleken bij wat je hier ziet.

De industrie verruild zich voor wat landerijen en na een goed uurtje lopen we door wat dorpjes en langs diverse restaurantjes. Vrijwel niemand weet hier wat al die mensen met een rugnummer aan het doen zijn en dus is er qua beleving, feestvreugde en aanmoedigen niet veel te doen. De bewolking maakt plaats voor de zon en daarmee is dit een relatief korte, maar behoorlijk warme etappe van 40 kilometer. Precies volgens schema komen we rond 19.30 uur weer aan bij "het kamp" om de wissel met team B te doen. Alles is zoals we ze daar vanmiddag achter lieten enkel heeft nu de keuken een heerlijke maaltijd voor ons gefixt. Rijst met ei en gebakken groeten met kip, als ik alles tenminste heb kunnen herkennen als zodanig. Even de massagetafel op, jezelf erna snel wassen, tanden poetsen en hop naar bed. Ondertussen wordt het kamp opgeruimd en niet veel later lig ik in bed, schrijf ik dit stukje en zijn we onderweg naar wisselplek 2. Welterusten en tot vannacht.

Goedenavond chauffeur, u weet dat u stil staat bij een bushalte? Uh, ja dat weet ik meneer. U weet dat dat niet mag? Uh, nee daar ben ik me niet van bewust. Regels die in Nederland gelden, die gelden ook hier in Duitsland. Oppassen dus, ze zijn streng bij de Roparun, en terecht. Direct aan het begin van onze 2de etappe speelde dit tafereel zich af.

Om 23.30 vingen wij deze aan nadat we een paar pannenkoeken naar binnen hadden gewerkt. De reis naar de wisselplek ging best soepel, al is het altijd schudden geblazen in een rijdende camper. Als we eenmaal wakker gemaakt worden heb ik het gevoel alsof we pas 5 minuten stil staan en dat dit 1 van mijn slechtste slaapjes ooit was. Niet mauwen, opstaan, spullen pakken en opstarten weer. Bekertje water met 2 pannenkoeken neem ik voor we op pad gaan en zo door de nacht heen snoep ik nog wat noga blokken en energierepen. Enkele Duitse boeren lijken de Roparun te kennen en staan langs de weg met toeters en bellen te applaudisseren. Vervolgens komen we een paar steden door waar enkele dronken Duitsers ook schreeuwen en klappen voor ons maar daar zullen de halve liters bier wel een groot aandeel in hebben. Steden worden weer dorpjes en de rust keer terug op straat. Weinig te beleven dus op de route en de enkele teams die we tegenkomen zijn telkens dezelfde. Het was best vreemd qua temperatuur, warm genoeg om te zweten en dus korte broek en T-shirt door de nacht heen, maar tegenstrijdig genoeg wel constant kouwe jatten. Het laatste stukje is een run-bike-run tot aan de wisselplek. De tosti's liggen klaar, met wit brood natuurlijk, geen voedingsstoffen, maar wel lekker suiker en toch een volle buik. Cup a soup asperge tijdens het masseren en ik duik als de wiedeweerga mijn slaapzak in. Ik heb een stukje fatsoenlijk slaap nodig om de volgende etappe aan te kunnen. Het is nu 5.00 uur en we gaan dus weer naar het daglicht toe, en, we gaan al naar de grens met Nederland. Laat de feestjes maar beginnen!!

Goedemorgen en een fijne pinksterdag allemaal. Bass, wil je koffie? Das zo'n beetje het eerste wat ik hoor, of eerlijk gezegd, het eerste wat tot me doordringt nadat ik vanochtend om 7.30 uur werd wakker gemaakt. Een vraag die ik normaal beantwoord met: is gras groen, is een bal rond, is bloed rood? Met andere woorden, normaal op zondagochtend op dat tijdstip wil ik natuurlijk koffie. Maar vandaag denk ik er even over na en zeg, nee dank je. Ben net wakker, heb een etappe van 60 kilometer voor de boeg en koffie zo kort voordat ik moet opstarten lijkt me geen goed plan. Als ik iets niet kan gebruiken is het dat mijn maag zich straks 3x ronddraait en dat ik van dixi naar dixi moet lopen. Ik graai een bakje van de tafel,

vol 'm half vol met muesli en top het geheel af met yoghurt. Banaantje lust ik ook wel, maar de vraag of ik een gebakken ei wil beantwoord ik negatief. Het is aan alles te merken dat het een warme dag gaat worden, alles beter dan regen en kou, maar de warmte vraagt toch wel enige aandacht. Genoeg drinken, vooral water en af en toe een slokje AA drink, zoute dropjes, zoete koeken en uiteraard alles met mate maar zeker niet te weinig. Tijdens de afgelopen

nachtetappe heb ik mijn linkerbeen 1 stap verkeerd neergezet en daarmee een "pijntje" in mijn enkel en knie veroorzaakt. Vanochtend heeft de fysio zijn magische vingers zich ermee laten bemoeien maar

kon niks verontrustends aanwijzen. Op kilometer 20 vandaag gaan die 2 plekjes toch zeuren en ook mijn benen gaan al wat zwaar aanvoelen. Ik besluit, zonder dat ik dat ooit eerder geprobeerd heb om het met 2 paracetamols te gaan bestrijden. Binnen een uurtje voelt alles stukken beter en kan ik vrolijk verder.

De route gaat weer door landerijen, grote boerderijen en riante huizen ernaast is het beeld wat we het meeste zien. Lijkt er een beetje op alsof we door het Westland rennen, alleen de kassen ontbreken hier. Wat we wel tegen komen is een enorme baan voor

een zwevende trein. Een magneettrein heeft ooit over deze baan gereden (of eigenlijk gegleden), maar om de 1 of andere reden is die uit bedrijf genomen en zie je nu dus een enorme verroeste ijzeren rails op betonnen pilaren door het mega open landschap lopen. Best cool om te zien, je moet het maar eens googelen. We komen ook het Roparun steunpunt tegen, bij het plaatsje Klüse. Daar staat een grote disco opgesteld met een paar flinke partytenten en het krioelt er van de Roparun vrijwilligers. Veel teams maken hun teamwissel op deze plek, en maken gelijk van de gelegenheid gebruik om aan de opgestelde picknick tafels met de hele groep het ontbijt of de lunch te nuttigen. De echte echte doorgewinterde Roparunnerswagenuooknogeveeneendansjenatuurlijk en de voorbijkomende teams worden allen toegejuicht. Zoals eerder gezegd zijn het niet veel teams welke voorbij komen omdat we redelijk achteraan in de stoet zitten. Het feestje daar is er niks minder om. De totale etappe is dus 60 kilometer dit keer en na ongeveer 50 komen we de grens van Nederland over.

Vlak voor we het eerste dorpje in gaan, Selingen als

ik me niet vergis, komt er toeterend een auto voorbij. Grote stickers op de auto met de tekst, ROPARUN FANS! laat niks te raden over. We lopen het dorpje in en voor de deur van een kast van een huis staat een hele familie, misschien wel alle inwoners van Selingen, en de muziek en spandoeken laten weten dat ook zij echte fans zijn, fantastisch. We doen een runner wissel en de auto met stickers erop stopt naast ons. 2 dames stappen uit en zeggen dat ze zo onwijs veel bewondering voor ons hebben, ze zagen ons bij de start en nu weer hier, een goeie 200km verderop. Nou dame, ik heb meer bewondering voor jou omdat je uren en uren lang op die stoel gaat zitten in de auto, opgepropt tussen de boodschappen en versnaperingen. Ik moet dan wel een takke eind rennen, maar ik heb best luxe hoor. Niet veel later, we zijn we bijna bij de teamwissel plaats, zien we een motorrijder met passagier onderuit gaan. We rennen er snel heen en ook een auto stopt en de bestuurder stapt uit om te helpen. De motormuis blijkt onder z'n helm een wesp te hebben gehad en is gestoken net onder zijn oog in z'n ooglid. Een lelijke plek waar je eigenlijk niet zoveel aan kan doen, we houden een motorrijder van de Roparun organisatie aan en laten de situatie verder aan hen over.

Nog 1 runnerwissel en we zijn bij teamwisselplaats "De Boer". Een vaste plek op de Hamburg route waar wij ons kamp opzetten en waar we rustig het eten kunnen verzorgen en de massages kunnen doen. Deze boer stelt zijn privé terrein beschikbaar aan ons en zo staan wij tussen de onlangs geboren kalfjes hamburgers te bakken. De keuken van de Running Pilots is echt de beste die ik ken, alles vers en gevarieerd. Na een broodje eiersalade en broodje hamburger laat ik deze ronde mijn bovenbenen masseren. Ook daar hebben we 2 toppers in dienst, elk spiertje wordt zorgvuldig aangepakt en met zachte handen behandeld. We stappen de camper in en gaan naar de volgende wisselplaats. Ik weet al wat er komen gaat, maar dat houdt ik voor de volgende update. Even proberen mijn ogen dicht te doen nu.

Wie wil er douchen? Na een rommelige rit in een snikhete camper komen we bij de tennisvereniging aan. Ook een vaste plek om onze wissel te laten plaats vinden. De chauffeurs zijn een paar keer

de weg kwijt en dat komt de rust achterin niet ten goede. Overdag slapen is toch al niet makkelijk, en als dan de omstandigheden niet meezitten kun je het eigenlijk wel vergeten. Met een handdoek over mijn schouder en een toiletas onder mijn arm loop ik naar de kantine en kleedkamers van de tennisbaan. De eigenaren zijn, op ons verzoek tijdens de route verkenning, naar de club gekomen om de deur open te doen zodat wij kunnen douchen. Tot nu toe was het niet veel meer dan een jerrycan koud water over je hoofd kiepen en de natte verfrissingsdoekjes van de Albert Heijn die de klus klaarden. Douchen alsof je al een jaar niet bent geweest, zo voelt het, heerlijk. Frisse deo, verse klodder gel in het haar (dat moet goed zitten natuurlijk) en schone kleding aan. De keuken heeft een Chinese rijsttafel klaar gemaakt, maar aangezien wij zo op pad moeten voor een stukje van 50 kilometer slaan we het over en spreken we af dat wij het bij het terugkomen wel erg lekker zouden vinden. De route brengt ons door Hardenberg en omstreken richting Almelo. Boerderijen staan er nog zat, maar ook de kasten van huizen in prachtige bosrijke omgevingen zijn niet van de lucht. Feestjes komen we niet tegen en op een bepaalde manier is dat soms wel lekker. Gewoon om je heen kijken, beetje kletsen met de fietsers naast je en je meters maken. Maar heel eerlijk, fans langs de route tegenkomen is toch ook wel heel leuk. Zo komen we op een kruising waar we van runner wisselen maar we kunnen niet uitstappen of er staat een groepje van 10 kinderen om ons heen met borden vol hamburgers en frikadellen. Die kids zijn zo enthousiast en rennen van de BBQ heen en weer naar ons om

van alles uit te delen. Super leuk, al sla ik natuurlijk over. Ik pak wel een sultana in de bus en een slok water.. We komen steeds dichterbij Almelo en van eerdere edities weet ik dat het daar wel echt groot feest in de stad is. Ver van te voren worden we al welkom geheten en komen we langs een aantal huizen waar de mensen in de tuin een feestje vieren en tussendoor hard juichen voor ons. In het centrum van Almelo is het uitgestorven, we zijn te laat bedenk ik me. We lopen gewoon te ver achter in het veld, ondanks dat we op schema lopen qua tijd en snelheid. We gaan langs winkels en over een plein waar zeker in de middag een mensenmassa de boel flink op z'n kop heeft gezet. Maar dan, we gaan rechtsaf en ineens zijn er tal van discolichten, harde muziek en nog een behoorlijk aantal mensen staat ons vol verwachting op te wachten. Er wordt gezongen en gedanst, en we worden vol enthousiasme ontvangen door de menigte. Alle loper snel uit de bus, beetje mee dansen, high five's uitdelen en genieten, wij van hen en zij van ons. Daarna gaan we de donkere nacht weer in, het is inmiddels tegen half 12 en er is nog een klein stukje tot de teamwissel plaats te gaan. Eenmaal op die plaats, een stuk bouwland ergens langs de weg, doen we snel de wissel, praten team A en team B elkaar even bij en ergens ruik ik de nasi met saté al. Lekker is een understatement, die keuken van ons daar kan die Herman den Blijker nog wat van leren. Kan natuurlijk ook zijn dat ik sterf van de honger en dan smaakt alles natuurlijk. Onze masseuse doet mijn benen van boven tot aan de tenen, wat een genot, en daarna weet ik niet hoe snel ik mijn slaapzak moet opzoeken. Ik ben even helemaal op, geen pijntjes of blessures maar mijn benen vertellen me wel dat ze het minder leuk gaan vinden na de inmiddels 50 kilometer die we er per persoon al op hebben zitten. Ik ga lekker slapen, over een paar uurtjes ga we het licht weer tegemoet en dan breekt de laatste dag aan. Welterusten.

Hier de weg op en bovenaan links af. Das zo'n beetje het enige wat ik meekrijg om 4 uur vannacht. Nadat we gewekt zijn laat ik de koffie weer voor wat het is en ontbijt ik, als je 4 uur 's nachts ontbijt kunt noemen, met een bakje yoghurt en muesli. Voor de zekerheid neem ik ook een glaasje water met 2 paracetamol. Ik moet de etappe starten en tik af met Dennis, ren

de weg op en ga bovenaan links. De rest stapt in het busje en volgt mij, tenminste, dat denk ik. 500 meter en ze hebben me nog niet ingehaald. 800 meter en ze hebben me nog niet ingehaald. 1200 meter en ze hebben me nog niet ingehaald. Na ongeveer 2 kilometer pakken we de telefoons en walkietalkie erbij om te vragen waar ze blijven. Nou, wij staan 1 kilometer na de start, waar zijn jullie, is het antwoord vanuit het busje met de wissellopers. Verwarring alom maar na overleg komt het erop neer dat ik 2 kilometer de verkeerde kant op gerend ben. Hier de weg op en bovenaan rechts, had het dus moeten zijn toen ik van start ging. Das echt het laatste wat je wilt als je al 50 km in je benen hebt zitten en het koud is buiten en je door slaapgebrek niet goed in je humeur zit. Nou ja, niet klagen maar dragen, het busje scheurt snel mijn kant op, ik spring erin en de volgende loper gaat verder vanaf het punt waar het fout ging. De hesjes met lampjes zijn niet ideaal om te dragen maar wel verplicht tot 8 uur in de ochtend.

Doordat we steeds een stukje rennen en daarmee warm blijven is het nog net te doen om de korte broek en T-shirt (op het eerste half uurtje na) te dragen, gek genoeg zorgt dat hesje wel voor een soort van warme borstkas. Kouwe klauwen heb ik wel, maar om nou handschoenen aan te doen is ook weer zo wat. Lange stukken door de bossen, vrijwel geen huizen en dus lange saaie stukken, maar een prachtige omgeving. Op dit moment ben ik wel erg gevoelig, als de kilometer die je moet lopen 1100 meter is omdat het busje net even verderop parkeert dan merk je dat. Ook als er een auto langs komt en de warme wind die daarmee gepaard gaat ervaar ik intens, maar dan wel als intens prettig, alle zintuigen staan op scherp zeg maar. Saai is het in ons team allerm minst, we hebben onderling veel lol en niemand is echt saggerijngig of heeft last van een blessure. Lopen gaat ons dus nog prima af en we gaan richting Ede en Wageningen. Onderweg komen we door "De oase op de Veluwe". Ruim van te voren worden we opgevangen door iemand op een mountainbike die ons de laatste 3 kilometer vóór De Oase vergezelt en een gezellig praatje houdt. Bij de Oase blijft het publiek net zo lang staan totdat de laatste groep voorbij is gekomen, super! Vele andere doorkomst feestjes zijn immers al opgeruimd als wij passeren. De Oase is

een brandweer kazerne waar alle lopers doorheen kunnen, ik wist dit van de vorige keer en we besluiten dus ook met 4 lopers en 2 fietsers die kazerne door te rennen en fietsen om zo allemaal dit feestje mee te kunnen maken. De rode loper ligt uit, dranghekken voor de fans staan er, het hele brandweerkorps in uniform staat langs de lijn, de Roparun organisatie staat er met een cameraploeg en reporter. Fotografen en mensen met handen vol pannenkoeken staan ons luid juichend door de kazerne te loodsen. Die pannenkoeken zijn zoooo lekker, volgens mij eet ik er wel 5. En wat een feestje daar zeg, kippenvel! De koperen ploert komt al vroeg z'n werk verrichten en het is 8 uur ondertussen dus de hesjes mogen

uit. Na de Oase gaan we door woonwijken en winkelgebieden. Er zijn nog enkele feestjes gaande, met luid applaudisserend publiek, welke mensen gewoon bij hun voordeur hebben georganiseerd. De vuurkorven van de nacht smeulen nog na en mensen zitten op bankstellen met warme kleden om zich heen voor ons klaar. Die zitten daar dus al heel de nacht, echte fans, en wij hebben net zoveel respect voor hen als zij voor ons, fantastisch. De 40 kilometer tellende etappe komt tot een eind als we de woonwijken verlaten en de wissel vind plaats net buiten Wageningen. Standaard tafereel, boterhammetje tijdens de massage en ik neem er dit keer toch echt wel een bak koffie bij. We gaan op naar Leerdam, het is nog en eind weg en toch voelt het alsof Rotterdam al erg dichtbij is. Even uitrusten nu onderweg in de camper, en volgens mij kunnen we straks weer douchen.

Jawel, 3 jaar geleden was ik ook hier en toen heb ik ook onder de douche gestaan. In Leerdam staan

we bij een verzorgingstehuis op de parkeerplaats en daar was ooit een douche in het gebouw waar we gebruik van mochten maken. Ik wijs nog aan waar het was in het gebouw maar even later komen een paar teamleden terug met de melding dat die douche er niet meer is en dat we pech hebben. Ok, dan de kant en klare natte washandjes maar weer erbij halen en je kop onder de straal van de water jerrycan. Niet schoon, toch fris. De reis naar Leerdam ging best snel en slapen in die rijdende sauna gaat amper. We hebben mooi de tijd om even wat te drinken en of te eten en om ons klaar te maken voor de laatste etappe van team A, mijn team. Mijn ouders zijn op de camping en das toevallig vlakbij Leerdam. Ik heb ze ingelicht en ze komen de team wissel meemaken en rijden een klein stukje mee het parcours langs zodat ze mij ook een stukje zien rennen, erg leuk dat ze er even bij zijn.

We hebben een krappe 40 kilometer te gaan voordat wij in principe klaar zijn. Er zit nog een groot stuk run-bike-run in van ongeveer 12 kilometer. Er zijn langs dit stuk niet veel feestjes, maar het is wel een erg leuk stuk om te lopen. Het meeste gaat langs een kanaaltje met mooie woningen ernaast. Ik vraag nog aan mijn teammaatjes of zij er bij waren op deze route toen de old school tractoren een optocht hadden, precies op "ons" parcours. Behoorlijk vervelend omdat ze bijna net zo hard rijden als dat wij lopen en ze maken een behoorlijke herrie, praten met elkaar gaat niet echt dan. Niemand weet waar ik het over heb, en prompt gaan we een bocht om en ja hoor, daar staan ze ineens.. tientallen in een colonne, maar ze moeten ons voor laten gaan omdat wij van rechts komen. Het zal wel zo zijn dat ook zij

met Pinksteren een optocht houden elk jaar. Toeval bestaat niet. Maar wij doen lekker alsof we gek zijn, blijven een beetje breed fietsen en lopen, we zitten in de run-bike-run dus hebben we iedereen op het parcours, en zo houden we die stoet ouwe mannen op hun tractor achter ons. Via Oud Alblas komen we aan in Alblasserdam en daar wisselt team A weer met team B zodat ook zij aan hun laatste etappe kunnen beginnen. Een relatief kort stuk voor hen van 11 kilometer alvorens wij er bij Barendrecht weer bij komen. Op die plek komen de routes van Hamburg en Parijs samen. Vanaf daar is het nog 14 kilometer naar de finish welke we met alle lopers gaan afleggen, een soort mega run-bike-run zeg maar tot aan de vlag. We hebben haast nu en springen in

de auto om afgezet te gaan worden in Barendrecht. Barendrecht staat er om bekend dat ze de teams groot onthalen, dus daar kijken we nog wel naar uit.

Bijna, bijna, bijna!! Waar zijn we nu, vraag ik aan onze chauffeur. Onze rijdende sauna staat stil en ik heb niet opgelet, ik ben het ook allemaal wel een beetje kwijt. We staan op het punt waar Parijs en Hamburg samenkomen en onze runners zijn er bijna. Meerdere teams komen hier dichterbij elkaar en we sluiten niet veel later bij de onze aan. Barendrecht de gekste, serieus. Daar zijn op meerdere plekken nog volop drukke feestjes en ook mijn meest trouwe fan staat er vol enthousiasme te wachten. Wat een geweldige stad, in heel Barendrecht zijn denk ik net zoveel feestjes gaande als het totaal dat we tot nu toe gezien hebben.

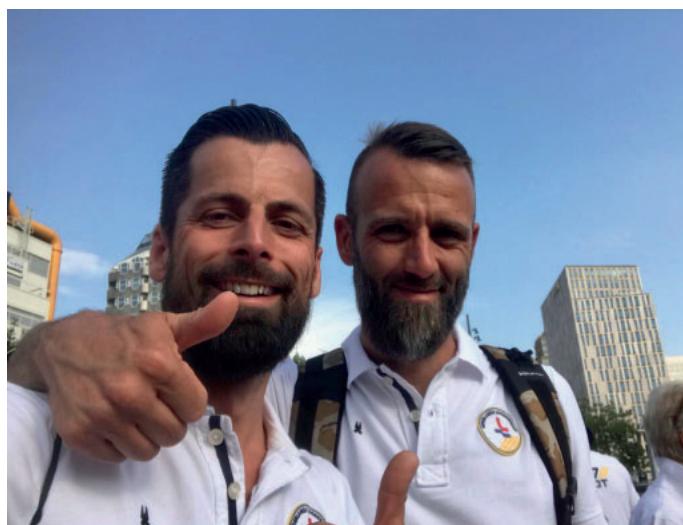
De rest van het verhaal zal een bekend stukje worden voor de trouwe lezers elk jaar. Na Barendrecht is het natuurlijk nog maar een klein stukje naar de finish.

Maar het allerbelangrijkste moet nog komen. Ja zeker, het passeren van de Daniël den Hoed kliniek. Als ik me niet vergis zijn ze druk bezig met verhuizen naar een nieuwe locatie, maar dit jaar is het nog het vertrouwde stukje. Iedereen van de fiets af, pet af en gezamenlijk lopen we langs de meest belangrijke plek van deze run. Hier doen we het (mede) voor, dit is zo belangrijk. Meedoen is belangrijker dan winnen zeg ik elk jaar. Als je ooit gevraagd wordt om mee te doen met deze run, nee is niet het juiste antwoord. We vervolgen ons pad en we gooien het tempo nog iets omhoog. We komen nog een paar vrienden en familieleden tegen, die staan er ook elk jaar trouw op ons te wachten. Zo fijn, en zo leuk om bekende te zien langs de lijn, zonder supporters is het toch een stuk minder gaaf. Door naar de Willemsbrug, dit jaar een iets andere route, omdat de Coolingsingel dicht is en we finishen op de Binnenrotte. We finishen uiteindelijk met een half uurtje achter op schema, niks mis mee, prima tijd en wat ben ik weer blij dat ik hier aan mee mocht doen. Geen echte pijnjes, geen blessures, alleen maar veel zweet en heel veel lol. Ik doe dit voor m'n lol en voor het goede doel, het is geen makkie maar ik kan het wel, en dat voelt als rijkdom. En deze verhaaltjes schrijf ik voor

jullie, maar de reacties geven zoveel energie, jullie leven enorm mee en dat doet super goed, thanks all!!

Nu snel naar de rest van het team en door naar de finish op de Binnenrotte. Snel even kijken of mijn haar goed zit en door naar mijn meisje die staat te wachten langs de lijn, en dan snel door naar de biertjes en bitterballen. Ik ben een gelukkig man. Eens kijken of ik daar morgenochtend nog zo over denk als de wekker gaat.

Door de ogen van Bass van der Linden.

